Ο Χαλκίδος Χρυσόστομος για το σοβαρό φαινόμενο των αυτοκτονιών

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 12 Ιουνίου, 2012

Εγκύκλιος του Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου, η οποία αναγνώσθηκε την Κυριακή 10 Ιουνίου 2012

Χριστιανοί μου ευλογημένοι,

Θλίψη και ανησυχία μεγάλη προκαλούν σε όλους μας οι αυτοκτονίες, που διαρκώς αυξάνονται και φαίνεται να έχουν σαν κύρια αιτία τους την δεινή οικονομική κατάσταση, στην οποία ευρίσκεται τα τελευταία χρόνια η πατρίδα μας.

Σκοπός της παρούσης επικοινωνίας, δεν είναι να ερευνηθούν διεξοδικά τα αίτια, που σπρώχνουν τον άνθρωπο σ’ αυτό το διάβημα, το οποίο ονομάζουμε απονενοημένο, ούτε βέβαια η ανάπτυξη επιχειρηματολογίας, για να καταδειχθή ότι η οικονομική κρίση είναι μάλλον η αφορμή και άλλη είναι η πραγματική αιτία, σχέσιν έχουσα με την πνευματική μας κατάσταση.

Επιθυμία μας είναι να τονίσουμε την ιερότητα της ζωής, την οποία πρέπει να συνειδητοποιήσουμε και να διαφυλάξουμε.

Η ζωή είναι Θείο δώρο. Δεν είναι δική μας κατάκτηση και συνεπώς δεν μας ανήκει, όπως πολλές φορές εγωϊστικά νομίζουμε και απερίσκεπτα διακηρύττουμε, προκειμένου να δικαιολογήσουμε την απάνθρωπη και τυραννική συμπεριφορά μας απέναντι και στον ίδιο μας τον εαυτό. Είναι κρίμα, που χάνουμε σε τέτοιο βαθμό την αυτοεκτίμησή μας και δεν αγαπούμε τον εαυτό μας. Ο Χριστός μας, όμως, θεώρησε δεδομένη την σωστή προς τον εαυτό μας αγάπη και την καθώρισε και ως μέτρο της προς τον πλησίον οφειλομένης αγάπης.

Ακόμη, ο ίδιος ο Κύριος, έδειξε την αξία του ανθρώπου, με την ίδια τη σάρκωσή Του· Γιατί έγινε άνθρωπος; Για τον άνθρωπο και τη σωτηρία του. Γι' αυτόν -τον άνθρωπο- έδωσε το αίμα Του το τίμιο και τη ζωή Του, προκειμένου να τον απαλλάξη από τον θάνατο και να τον αποκαταστήση στο αρχαίο κάλλος, αναγεννώντάς τον και χαρίζοντάς του την αιώνια Βασιλεία Του.

Την αξία δε της ανθρώπινης ψυχής, ιδιαιτέρως ετόνισε και την ανέδειξε , συγκρίνοντάς την με ολόκληρο τον κόσμο.

«Τι γαρ ωφελείται άνθρωπος», ερωτά, «εάν κερδήση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; η τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;» (Ματθ. 16, 26).

Η ψυχή, άρα, ενός ανθρώπου, κατά την εκτίμηση του Δημιουργού μας, αξίζει περισσότερο απ' ο,τι αξίζει ο κόσμος όλος! Αυτός ο παντοδύναμος και φιλεύσπλαγχνος Κύριος μας διαβεβαίωσε ότι θα είναι μαζί μας μέχρι τη συντέλεια των αιώνων και ότι θα φροντίση να μη μας λείψη τίποτε, από τα αναγκαία για τη διαβίωσή μας, αρκεί να Τον πιστεύουμε και να είμεθα μαζί Του.

Την υπόσχεση αυτή φαίνεται μάλλον να τη λησμονή, όποιος βυθίζεται στην απογοήτευσή του και στην κατάθλιψή του, αδυνατώντας να βαστάση άλλοτε το βάρος το συνειδησιακό και άλλοτε το σταυρό των καθημερινών δοκιμασιών και των θλίψεων. Δεν κατακρίνουμε ουδένα άνθρωπο, που ολιγοπιστεί και λυγίζει. Όλοι μας έχουμε τέτοιες στιγμές αδυναμίας και αισθανόμαστε ότι βυθιζόμαστε στο πέλαγος της απογνώσεως.

Μη λησμονούμε όμως ότι, για την πρώτη περίπτωση, που το βάρος των ενοχών είναι δυσβάστακτο, δεν υπάρχει αμαρτία, η οποία να είναι μεγαλύτερη από την ακατανίκητη αγάπη του Θεού, που δέχεται τους μετανοούντες και τους κάνει φίλους Του, και για τη δεύτερη περίπτωση, που είναι αφόρητη από τα βάσανα και τις ασφυκτικές πιέσεις η καθημερινή μας ζωή, δεν αξίζουν τίποτε τα παθήματα του παρόντος βίου, μπροστά στην αιώνια και άφθαρτη δόξα, την οποία πάλι για μας ετοίμασε ο Θεός.

Αυτός, εξάλλου, είναι και το καταφύγιό μας, και η πηγή της δυνάμεώς μας, για την αντιμετώπιση των ανιαρών και δυσκόλων καταστάσεων της ζωής μας. Ενώ χωρίς Εκείνον τίποτε δεν μπορούμε να πραγματοποιήσουμε, μαζί Του μπορούμε τα πάντα!

Ο Ίδιος μας διαβεβαίωσε γι’ αυτό και μην ξεχνάμε ότι είναι πιστός στις υποσχέσεις και αδιάψευστος στις επαγγελίες Του. Σ’ Αυτόν, λοιπόν, να ελπίζουμε και δεν θα ντροπιαστούμε.

Η Αγία μας Εκκλησία θεωρεί την αυτοκτονία, ως βλασφημία του Αγίου Πνεύματος, αμετάκλητα καταστροφική, επειδή ο αυτοκτονών δεν είναι, όπως φαίνεται, γενναίος, αλλ’ απελπισμένος φυγάς, δίχως, δυστυχώς, περιθώρια μετανοίας και επιστροφής. Και η καταδίκη σ’αυτή την περίπτωση είναι αιώνια! Γιατί να αδικήσουμε και να καταδικάσουμε τόσο σκληρά, λοιπόν, τον εαυτό μας; Γιατί να χάσουμε την ψυχή μας, υπέρ της οποίας ο Χριστός απέθανε;

Αγαπητά μου παιδιά!

Είναι αλήθεια ότι η οικονομική κατάσταση πολλών από μας είναι δύσκολη και άλλων συνανθρώπων μας είναι άθλια. Ας επανατοποθετηθούμε. Καλύτερα, ας μετανοήσουμε. Η ζωή μας δεν αποκτά νόημα απ’ αυτά που έχουμε, αλλ’ απ’ αυτό που είμαστε. Οφείλουμε, ακόμη, να δείξουμε αλληλεγγύη. Να επισημάνουμε όσους έφθασαν η κινδυνεύουν να φθάσουν στην απελπισία και να τους στηρίξουμε ηθικά. Επίσης, είναι ανάγκη όλοι μας να περιορίσουμε, όσο μπορούμε, «τα ατομικά μας έξοδα» και να βοηθήσουμε τους έχοντες μεγαλύτερη ανάγκη.

Αν δεν το κάνουμε αυτό, ενώ μπορούμε, τότε έχουμε κι’ εμείς μερίδιο ευθύνης, γι’ αυτές τις απελπισμένες πράξεις των συνανθρώπων μας.

Πρέπει όμως να διερωτηθή και ο σκεπτόμενος την αυτοκτονία. Είναι λύση αυτή που του προτείνει ο διάβολος; Θα λυτρωθή από τα πρόσκαιρα βάσανα, όμως θα αυτοκαταδικασθή στην αιώνια κόλαση! Περιμένει, μήπως, να δώσει μήνυμα μ’ αυτή του την επιλογή; Σε ποιούς; Η είδηση μιας αυτοκτονίας έγινε πλέον συνήθεια. Όλοι προς στιγμήν στενοχωρούμεθα, αλλά και όλοι σχεδόν αμέσως το λησμονούμε, ισχυριζόμενοι ότι η ζωή συνεχίζεται!

Προς τούτοις, χρειάζεται να ξανασκεφθούμε όλοι μας τη ζωή μας, το σκοπό της υπάρξεώς μας και τις επιλογές μας.

Είναι λάθος τραγικό να ερευνούμε απόλυτα τις ελπίδες μας στους ανθρώπους η στον ίδιο μας τον εαυτό και να στηρίζουμε στα υλικά αγαθά την ασφάλεια μας και τη χαρά μας.

Όταν τα στηρίγματά μας αυτά αποδειχθούν σαθρά και καταπέσουν, τότε βιώνουμε τον μηδενισμό. Κλονιζόμαστε! Είναι κρίσιμη η ώρα αυτή της καταρρεύσεως των ειδώλων, γιατί η στρέφεται ο άνθρωπος προς το Θεό, οπότε η απελπισία του λειτουργεί ως προνόμιο και σώζεται η απογοητεύεται πλήρως και μπορεί να οδηγηθή

στην κατάθλιψη και στην αυτοκτονία.

Ευλογημένοι μου Χριστιανοί,

Αγωνιώ, γιατί, διαπιστώνω ότι, αρκετά περιστατικά αυτοκτονιών έχουμε και στον τόπο μας, που ανήκει στο χώρο της ποιμαντικής ευθύνης μου. Προσεύχομαι και παρακαλώ να προσεύχεσθε όλοι, να μας φωτίζη ο Θεός να μην κάνουμε τέτοιες σκέψεις και να μη φθάνουμε ποτέ σε τέτοιες αποφάσεις. Είμαστε απορούμενοι. Προς Θεού, μη γίνουμε εξαπορούμενοι, να μην αποστερηθούμε, δηλαδή, ως απελπισμένοι, ποτέ μέσον και πόρο σωτηρίας!

Συνιστώ πίστη και ελπίδα στο Θεό, συμμετοχή στην εκκλησιαστική και μυστηριακή ζωή, υπομονή στις δοκιμασίες και προσφυγή στους πνευματικούς Πατέρες της Εκκλησίας, ιδίως τις δύσκολες ώρες.

Σκέπτομαι μάλιστα και ήδη έχω αρχίσει, με την βοήθεια των καλών μου συνεργατών, την απαιτούμενη έρευνα και συνεργασία και με άλλους ἀρμοδίους παράγοντες, και για τη δημιουργία Ειδικού Σταθμού, που θα βοηθάει όσους δυσκολεύονται και, πιεζόμενοι ψυχολογικά, υφίστανται αυτό τον πειρασμό της αυτοκτονίας. Για τα αποτελέσματα των ενεργειών αυτών, επιφυλάσσομαι να σας ενημερώσω προσεχώς με νεώτερη Εγκύκλιό μου.

Εύχομαι να μην έχουμε στην Πατρίδα μας και στον τόπο μας άλλο περιστατικό αυτοχειρίας και διατελώ

Μετά πατρικών ευχών και αγάπης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ο Χαλκίδος Χρυσόστομος

(Πηγή: aktines.blogspot.gr)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ:

Για την απόγνωση και την αυτοκτονία (Αγ. Νεκταρίου)

Η αυτοκτονία είναι πολύ βαρύτερη αμαρτία από την ανθρωποκτονία (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Αυτοκτονία: οι Ιεροί Κανόνες και η Παράδοση της Εκκλησίας (πρωτοπρεσβύτερος Λάμπρος Φωτόπουλος, εφημέριος Ι.Ν. Αγίου Κοσμά Αιτωλού Αμαρουσίου)